

La soprano Angel Blue debuta a Festival Peralada amb un recital de gran intensitat que inclou òpera, sarsuela, musicals i espirituals negres

- **Des de la commovedora *Ave Maria* de Schubert fins a l'espiritual *Ride on King Jesus*, l'artista estatunidenca ha ofert un viatge emocional i artístic complet**
- **El recital d'Angel Blue serà recordat per la versatilitat de la seva veu i la seva gran capacitat dramàtica i expressiva i per la interpretació magistral de *Youkali*, de Kurt Weill**

Peralada, 13 de juliol de 2025.- El debut d'Angel Blue al Festival Peralada –i al nostre país- ha estat d'aquells que destacarà en l'extensa trajectòria del cicle empordanès, que el proper any ja celebrarà el seu 40è aniversari. Més que una carta de presentació, el recital ofert per la soprano estatunidenca ha estat una declaració d'intencions. Acompanyada pel pianista Bryan Wagorn, Angel Blue s'ha posat el públic a la butxaca des de l'inici de la vetllada, amb una naturalitat i simpatia proverbials. Fent-se seu ràpidament l'escenari més aviat íntim de l'església del Carme, Blue ha mostrat una veu càlida, dúctil i expressiva que ha transitat per estils diversos amb una aparent facilitat admirable.

El programa s'ha estructurat en dues parts ben contrastades. La primera, de caire operístic, ha permès apreciar la solidesa de Blue en el repertori líric europeu i s'ha obert amb el primer canvi en el programa, en el qual la soprano hi ha afegit l'*Ave Maria*, de Schubert. Angel Blue, visiblement emocionada, ha explicat aquest canvi: "Avui tanco la meva temporada de recitals. Vaig passar un any estudiant i cantant a València, és per això que hi

ha aquest canvi en el programa” i ha assenyalat al cel abans de començar a cantar.

L'*Ave Maria* ha anat seguida de la dramàtica *Ritorna vincitor*, d'*Aida*, una ària exigent tant pel registre com per l'expressió, on l'artista ha sabut plasmar el dilema intern de la princesa etiop amb una veu poderosa però matisada. El contrast ha estat immediat amb *Donde lieta uscì*, de *La Bohème*, on la fragilitat de Mimì ha emergit amb tendresa. Blue ha sabut recollir l'aire de comiat que plana sobre el text (*Addio, senza rancor*) i transformar-lo en una emoció continguda, sense caure en el sentimentalisme fàcil. Ha seguit la refinada *Depuis le jour*, de l'òpera francesa *Louise*, una peça de colorisme líric on la veu ha lluït la seva capacitat de sostenir el so amb delicadesa. Blue ha dibuixat, amb detalls subtils, aquell “primer dia d'amor” que canta el text, mostrant una gran intel·ligència interpretativa. L'únic interludi instrumental de la primera part, el *Clar de lluna* de Debussy, a càrrec de Wagorn, ha aportat una pausa contemplativa i poètica, que ha servit de pont cap a Puccini.

Amb *Vissi d'arte*, Angel Blue, que ha descartat en aquest moment l'arxiconeguda ària *O mio babbino caro* de *Gianni Schicchi* que figurava al programa i l'ha postergat als bisos, ha capturat el to de pregària i desesperació de Tosca amb un dramatisme i musicalitat impecables. Ha tancat la primera part amb *Heia, heia in den Bergen*, una peça de l'opereta *La princesa de les czardes (Die Csárdásfürstin)*, d'Emmerich Kálmán, que Blue ha defensat amb energia. Ha estat un contrast entre peces si més no sorprenent en un programa força eclèctic.

La segona part del recital ha obert una finestra a l'univers musical nord-americà i part de l'herència cultural d'Angel Blue. Amb una selecció que ha inclòs musical, jazz, sarsuela i espirituals, la soprano ha desplegat una gamma emocional àmplia i una gran capacitat de comunicació. Wagorn ha iniciat aquesta part del recital al piano amb el primer dels *Three Preludes* de Gershwin, vibrant i rítmic, preludi ideal a l'univers líric que vindria després. *I wonder what became of me*, de Harold Arlen, ha combinat melancolia i

sofisticació. Blue ha fet seva la pregunta (*Però jo em pregunto què va ser de mi*), transmetent una nostàlgia moderna, com si evoqués una vida plena d'intensitat però marcada per l'absència. La resposta ha arribat amb *Our love is here to stay*, també de Gershwin, una celebració de l'amor perdurable amb un fraseig natural i encantador que la soprano ha dedicat al seu marit. Ha estat un dels instants càlids de la vetllada.

Youkali, de Kurt Weill, ha estat el moment més captivador del concert. La interpretació de la soprano estatunidenca ha estat memorable. Aquesta havanera existencial, que parla d'una terra somiada on regna la pau i l'amor, però que no existeix ("*no és real, és només un somni*"), ha ressonat com una metàfora universal. Blue ha sabut jugar amb els contrastos entre l'esperança i el desencís, donant profunditat al missatge. Aquí, el seu domini de la paraula i del color vocal, amb una potència i projecció portentoses, ha assolit una intensitat especialment commovedora. La incursió en la sarsuela ha confirmat la seva versatilitat. Amb *De España vengo* de Pablo Luna i *Las Carceleras* de Chapí, la soprano ha seguit el camí obert per altres cantants internacionals que han integrat el gènere al repertori de concert sense prejudicis. Amb alegria i espontaneïtat, ha aportat gràcia, picardia i brillantor a aquestes peces. En començar *Las carceleras*, però, s'ha hagut d'aturar uns instants, sobrepassada novament per l'emoció de recordar el seu passat a València i quan, als 26 anys, va interpretar per primera vegada la cançó de Chapí.

La tria final ha estat reservada als espirituals negres, una part indissociable de la identitat artística d'Angel Blue. *Deep River* i *Ride on King Jesus* han estat interpretats amb respecte i tanta emoció i expressivitat, que ha fet miques qualsevol barrera entre escenari i el pati de cadires. La veu d'Angel Blue, més que projectada, semblava irradiar una força interior que apellava directament a l'ànima de l'oient. En aquestes peces, la soprano estatunidenca ha connectat amb la memòria històrica i espiritual de les grans cantants afroamericanes que l'han precedida, com Marian Anderson o Jessye Norman, alhora que ha afirmat el seu propi estil. En tot moment, Bryan Wagorn ha estat un acompanyant sensible i discret, sabent cedir

protagonisme a la cantant, sempre que ha calgut. El diàleg entre veu i piano ha estat equilibrat i fluït, sense rigideses, mostrant una gran complicitat entre els dos protagonistes de la vetllada.

Finalment, als bisos, com dèiem, Angel Blue ha interpretat una de les àries més conegudes del repertori operístic italià, *O mio babbino caro*, de l'òpera *Gianni Schicchi*, en què Laretta, una jove enamorada prega al seu pare que l'ajudi a casar-se amb el noi que estima. Blue l'ha interpretat una combinació precisa de dolçor i intenció, triant sempre la naturalitat a l'excés, com ha fet durant tot el recital. Per tancar la vetllada, la soprano ha ofert una interpretació colossal de *Summertime (Porgy and Bess)*, de Gershwin, digna de servir en la memòria.